

LOES BOTMAN VAN KOPPOTER TOT KOEIENKOP

Loes Botman behoort tot de top van pastelkunstenaars. Het begon met een stukje leisteen. "Op een dag vond mijn moeder een stukje leisteen dat van het dak van de kerk was gewaaid. Op dat stukje leisteen tekende ik mijn eerste koppoter." (Koppoter: een hoofd met ledematen, zoals peuters mensen tekenen).

Loes Botman groeide op in West Friesland waar ze graag in het wuivende gras lag en naar de wolken keek en zich liet omgeven door het bijna tastbare licht boven het wijde land. Op haar elfde kreeg ze een houten doosje met potloden en mocht ze tekenlessen volgen bij een lokale kunstenaar. 'Doe een winterlandschap,' was de opdracht, terwijl buiten de mussen van het dak vielen. "Heerlijk vond ik dat."

Groen

Na de Pabo koos ze toch voor de opleiding aan de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten in Den Haag, waar ze in het eerste jaar met plezier werkte. "Veel techniek en ambachtelijk tekenen en schilderen. Maar in de jaren daarna werd er veel vernieuwend werk van ons verwacht en daar had ik het moeilijk mee, want ik werkte liever naar de traditie.

Vernieuwing komt vanzelf met de jaren. Maar over mijn eindexamenwerk waren de leraren enthousiast. Ik had met zelfgemaakt pastel grote, bijna abstracte tekeningen van 2x3m getekend."

Kleuren en dieren

"Kleuren en dieren, dat zijn de zaken die mij

bewegen. Ik had boekjes waarin ik alle dieren en planten tekende die ik tegenkwam. Dieren zijn zo kwetsbaar in onze moderne maatschappij, ze worden uitgebuit en de mens gaat voorbij aan zijn innerlijke kracht, zijn schoonheid. In de stad zocht ik naar de natuur en daarom fietste ik met mijn kinderen naar de kinderboerderijen. De fietstassen vol krijtjes en papier.

Kleuren spreken een eigen taal en zo kon ik rode meerkoeten tekenen en groene koeien. Niet met opzet, het gebeurde gewoon. Nu werk ik veel natuurgetrouwer.”

Kwetsbaar

De penseel is te afstandelijk, te ver van het werk, het onderwerp. De kleuren en de lijnen moeten uit haar vingers kunnen stromen. Dat directe contact met het medium heeft zij nodig om door te kunnen dringen tot de ziel van het dier, zijn innerlijke schoonheid. Loes tekent met breekbaar pastel op broos papier en legt zo haar eigen kwetsbaarheid bloot.

“Pastel is kwetsbaar, het breekt, verbrokkelt, verstuipt, de kleuren verwaaien als een stemming. En het papier is broos, het verdraagt maar een paar lagen, dan is het verzadigd, scheurt en verkrumelt. Dus het vereist een directe, trefzekere aanpak. Daarom begin ik een nieuw werk met een lange stilte. Alleen ik, het witte papier en mijn energie, dat bepaalt of het een groot of een klein werk wordt. Een vogel of een koe. Het moet van binnenuit komen. Met de eerste intuïtieve lijn begint een gesprek, volkomen abstract want de kleuren en de lijnen vormen zichzelf. Pas wanneer het gesprek ingewikkelder wordt, grijp ik in. Dat is

het eind van de abstractie. Dan kruip ik in de huid van het dier.”

100e tentoonstelling

Loes Botman exposeerde in tientallen galerieën in binnen - en buitenland. Haar prijzen variëren van 300 tot 3000 euro. Kunstkeners verzamelen haar dierenportretten, die soms nauwelijks in de lijst passen. Haar werk kenmerkt zich door een blijmoedige zuiverheid in lijnen en vlakken, zoals die koe die verbaasd de kamer inkijkt en zich niet van haar schoonheid bewust lijkt. Of het onbevengden varken met de pretoogjes.

Dit jaar houdt Loes Botman van 6 - 28 oktober haar 100e tentoonstelling in de Kunstzaal van Heijningen aan het Noordeinde in Den Haag. Dan wordt ook een boek gepresenteerd met haar prachtige dierenportretten die je aankijken en zeggen: ik ben het. ■

Loes Botman

Buijs Ballotstraat 83
(070) 360 76 29
www.loesbotman.nl

